

רבי מאיר אומר: "אשר אנכי מצוך היום על לבבך" — משמע דאחר כוונת הלב הן הן הדברים, ולהכי סבירא ליה דאפילו לכתחילה אין צריך להשמיע לאזנו, דעיקר תליא בכוונת הלב.

ואמרינן: השתא דאתית להכי, דאשמעת לן הך פלוגתא דרבי יהודה ורבי מאיר, אפילו תימא דרבי יהודה — כרביה סבירא ליה, וסבירא לתרוויהו דהקורא את שמע ולא השמיע לאזנו — דווקא בדיעבד יצא, אבל לכתחילה לא יקרא. ומתניתין דידן נמי רבי יהודה היא, ודווקא לכתחילה לא יקרא. וההיא דברכת המזון — נמי רבי יהודה היא.

ודקשיא לך הא דתני יהודה בריה דרבי שמעון בן פזי, דתורם אפילו לכתחילה, מני? הא ליכא לאוקמה לא אליבא דרבי יהודה, ולא אליבא דרבי יוסי?!

לא תקשי לך, דאיכא למימר דרבי מאיר היא, דמכשר אפילו לכתחילה.

שנינו במשנתנו: רבי יהודה מכשיר בקטן.

תניא: אמר רבי יהודה: הרי קטן הייתי, וקריתיה למעלה מרבי טרפון וזקנים בלוד!

אמרו לו: אין מביאין ראיה מן הקטן¹⁰⁶.

תניא, אמר רבי: קטן הייתי, וקריתיה למעלה מרבי יהודה!

אמרו לו: אין מביאין ראיה מן המתיר, שהרי רבי יהודה שקרית לפניו — הוא עצמו המתיר בקטן, ואם כן אין ראיה מזה שלא אמר על כך דבר, שהרי רבים חולקין עליו.

ותמהינן: ולימרו ליה לרבי: אין מביאין ראיה מן הקטן?

ומתרצינן: חדא מילתא, ועוד מילתא — קאמרו ליה:

חדא — דקטן הייתי, ואין מביאין ראיה מן הקטן.

ועוד — דאפילו אי גדול הייתי, הא אין מביאין ראיה מן המתיר.

משנה:

אין קורין את המגילה,

ולא מלין,

וזב וטמא מת שהגיעו ליום השביעי לטומאתן, לא טובלין מיד בכניסת יום השביעי בלילה, ואף על גב דלילה תחילת יום הוא, הכא בעינן יום דווקא, כדמבארין בגמרא¹⁰⁷ [אבל אחר שעבר היום, יכולין לטבול גם בלילה¹⁰⁸, דהא דבעינן יום דווקא, היינו דזמן טבילתן מתחיל ביום].

בשפת אמת.

107. ובתוס' הביאו פי' אחר, דמיירי בטבילת האזוב במים החיים. וכ"כ הכסף משנה [פ"ז מהל' פרה] בדעת הרמב"ם. ועיי' בתוי"ט.

108. כתב התוי"ט, דהיינו כשלא הזה ביום השביעי, דרשאי לטבול בלילה — ולהוות

שישמיע לאזנו? וכתבו, דיש לומר דהכי קים להו, דגמרינן ברהמ"ז מק"ש.

106. הקשה התוס' רי"ד, הא אמרינן במס' כתובות [כ"ח ע"א], דבמילי דרבנן, נאמנין להעיד בגודלן — על מה שראו בקוטנן? ותירץ, דכיון דלמגילה יש רמז מן התורה, כדאמרינן לעיל [ז' ע"א], דבר תורה היא. עיי"ש. ועיי'